

שבת פרשת תזריע, שבת ראש חודש, החודש

שבת התאחדות בהונגריה במלון טיסיה

במשך שבת קודש

ויש לו כאב מזה הוא מסתדר אתו, כי אחד שחי עם הקב"ה חי שכל דבר זה סיבה ולא מציאות והכל מאתו ית' שמו, א"כ גם החבר שמציק לו הוא לא מציאות אלא סיבה וממילא ממשיך הלאה. אבל אחד שלא חי עם הקב"ה וחי שכל דבר זה מציאות ולא סיבה אז כשהשני מציק לו או מפריע לו מיד כדי להסתדר אתו הוא מתחיל לדבר לשון הרע ומאשים אותו ואת כל העולם כולו. א"כ אחד שלא חי עם הקב"ה מתחיל לדבר לשון הרע ואחד שחי עם הקב"ה לא מדבר לשון הרע.

אבל הקב"ה רוצה לעזור לכולם לבל ידח ממנו נידח, ממילא אחד שדיבר לשון הרע מיד מופיע עליו נגע צרעת, ואז יש לאדם שתי אפשרויות או להמשיך הלאה בדרכיו ולחיות שזה לא סיבה אלא מציאות ואז ממשיך לדבר לשון הרע ורכילות וממשיך להאשים את כולם, או שאדם יכול לתפוס את עצמו למה זה הגיע ומה קרה לו ומזה יגיע להכרה שזה לא מציאות אלא סיבה וככה יחזור להקב"ה, ובעצם זהו מטרת הנגע צרעת לתת לך תזכורת שתחזור להקב"ה

כתוב בתורה: אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים. לכאורה קשה הלא התואר 'אדם' הוא תואר חשוב מאוד, והיה לו לומר בכזה פרשה של נגעים תואר פחות חשוב, כמו איש, גבר וכדומה, ולמה נזכר כאן שם אדם שהוא התואר הכי גבוה וחשוב לאדם?

אלא נראה להסביר את הענין, המילה 'אדם' מורכב משני מילים, אל"ף ודם, דהיינו דם הוא כפשוטו ואל"ף הכוונה אלופו של עולם, אדם מורכב משתי דברים חומר וצורה גוף ונשמה רוחני וגשמי, עבודת האדם הוא לחיות גם בתוך הגשמי שיש בתוכו רוחני דהיינו להעלות את הגשמי לרוחני, וזה הכוונה אדם להכניס את אלופו של עולם בתוך הדם שזה הגשמי. א"כ אדם שחי ככה וחי בכל דבר שיש שם הקב"ה שמחיה ומהווה את הכל הוא מקבל שם תואר אדם, אבל אדם שלא חי לא נקרא בתואר אדם אלא איש או גבר.

אדם שחי עם הקב"ה אז אפילו שהשני מפריע לו או מציק לו

ולא להמשיך בדרך הרעה שהייתי בו לפני זה.

ואיך באמת אפשר כשהנגע מופיע לחשוב ולהגיע להכרה שכל דבר הוא מאת הקב"ה ושזה סיבה ולא מציאות? אלא הבעש"ט חידש לנו שצריכים לחיות עם הכאב ועם החטא וככה מגיעים להקב"ה, דהיינו כל אחד לפעמים עובר עבירה אבל הרי יש כ"כ הרבה דברים שאתה הלא עובר עליהם, אלא היצר הרע רוצה להפיל אותך בדבר עבירה אחד שעברת ולומר לך שזה כבר לא בשבילך, אבל האמת הוא שרק ככה מגיעים להקב"ה, כי אחד שלא היה נופל כלל לא היה חי עם הקב"ה אלא היה לוקח כל דבר לעצמו לומר כוחי ועוצם ידי עשה לי את הכל, ורק עכשיו כשעוברים עבירה מזה צריכים ללמוד שכל פעם שלא נופלים שזה לא אני אלא הקב"ה ששומר עלי כל הזמן. דהיינו צריכים לקחת את הנגע צרעת ולשום אותו על השולחן וללמוד מזה שכל פעם שזה לא קורה לי שזה הקב"ה ולא אני.

וזה היה בעצם החידוש של הבעש"ט בעולם, כי עד אז רק מי שלמד והצליח היה נחשב, ומי שלא הצליח לא היה נחשב כלל, אבל הבעש"ט קירב את כל אחד להקב"ה ואפילו אלו שלא הצליחו בדיוק ג"כ יוכלו להתקרב להקב"ה. כי מי שתמיד מצליח בדרך כלל לוקח זאת לעצמו ולא חי עם הקב"ה, ודווקא אלו שלא הצליחו אבל ברגע שהם חיים עם החסרונות שלהם

ויודעים שזה מאת הקב"ה ושזה בא ללמד אותו שמה שאני כן מצליח שזה לא אני אלא הקב"ה הם הגיע להקב"ה. א"כ עד הבעש"ט חשבו שדווקא כשהולך לך אז מגיעים להקב"ה והחידוש של הבעש"ט היה שדווקא כשלא הולך לך אז מגיעים להקב"ה.

בכל משפחה יש משהו שלא מדברים מזה. עד הבעש"ט באמת לא דיברו מזה כי זה יכול להפריע להצלחה שלנו במשפחה, כי ברגע שיש לנו משהו לא טוב אנו כבר לא יכולים להצליח יותר. אבל הבעש"ט חידש לנו שחייבים לחיות עם זה ודווקא ע"י זה אפשר להגיע להקב"ה. דהיינו עבודת האדם הוא לחיות עם החסרונות שיש ולדעת שזה מאת הקב"ה, ואם אין שום דבר אחר צריכים לדעת שזה הקב"ה שעוזר לי תמיד בכל דבר ובכל עת.

בני ישראל נקראים שולמית, למה, כי גוי מסתובב כל הזמן עם השלימות שלו ולא מוכן לקבץ על דעתו בשום אופן שהוא לא בשלימות, ובוודאי לא לחיות שהוא לא שלימות ומישהו אחר הוא השלימות. אבל בני ישראל להם יש את הכוח הזה של הביטול לחיות שאנחנו לא שלימות וצריכים להגיע שהקב"ה ישלים אותנו, ומשום הכי בני ישראל נקראים שלימות, מלך שהשלום שלו רק בני ישראל יכולים להגיע לכל זה.

היום כולם הולכים למטפלים, אני לא אומר לא ללכת אבל הם לוקחים את הבעיה ומכניסים את זה באיזה מקום

שמצליח הוא נחשב ומי שלא מצליח לא נחשב כלל, החידוש של הבעש"ט היה שבכל דבר יש הקב"ה וכל אחד יכול להגיע לזה ולא רק מי שמצליח אלא כל אחד, ועוד יותר שדווקא ע"י שלא מצליחים במשהו מגיעים לחיות עם הקב"ה. וזה הכוונה שבכל שבר יש בעש"ט, דהיינו בכל כאב או מעבר שאתה עובר יש שם הקב"ה שמחיה ומהווה כל דבר.

כתוב אימתי קא אתי מר לכשיפוצו מעיינותיך חוצה. הכוונה הוא כנ"ל עד הבעש"ט רק דיברו מהקב"ה ולא חיו אתו יתברך ממש, החידוש של הבעש"ט היה להתחיל לחיות אתו ית' ולא רק לדבר ממנו, עד אז היה כת ש"ץ וחמלניצקי ועוד כמה רשעים שהכניסו שרק ידברו מהקב"ה, וזה הכוונה שמשויח יגיע רק במצב 'מר' דהיינו לחיות עם הכאב ולא לברוח מזה ולא לדבר מזה, לחיות עם הקב"ה הכוונה להעלות על המודעות את הכאב שיש וככה מגיעים להקב"ה וככה נזכה לביאת משיחנו.

ואם בכל זאת אדם לא לומד להגיע להקב"ה ע"י הנגעים שבאו עליו, אז והובא אל הכהן שהוא אור החכמה, במצות בליל הסדר אנו אומרים כהן חכמה לוי בינה ישראל דעת, דהיינו הכהן יש לו חכמה וחי עם כוח מה ומחזיר כל דבר להקב"ה, ועבודת הכהן הוא לעזור ליהודי עם הנגע להגיע ג"כ להקב"ה.

ואיך הכהן חי עם הקב"ה, אלא מסביר האמרי יוסף: והנה נודע כי כל

במוח וסוגרים זאת שם, ומלמדים אותך שכרגע לא כדי לחשוב על זה, וככה אפשר להמשיך לחיות הלאה כרגיל. אבל לפי הדרך בדיוק הפוך עבודה שלנו הוא לחיות עם זה ולדעת שזה מאת הקב"ה, נכון יש לי חסרון באיזה ענין אבל הרי יש כ"כ הרבה דברים שכן יש לי ולא חסר לי, א"כ דווקא על ידי שחסר לי משהו אני מגיע להכרה שמה שיש לי הוא לא שלי אלא מאת הקב"ה.

הרה"ק החקל יצחק זי"ע כתב הסכמה לספר בעל שם טוב עה"ת. וכתוב שם בזה"ל: כידוע שנשמת רבינו האלוקי הבעש"ט זי"ע היה כליל כל נשמות ישראל, כידוע המעשה שרבינו הקדוש והנורא מרן אלימלך מליזענסק זי"ע ועכ"י היה לו צער גדול מדוע לא הכיר את הבעש"ט והיה לו על זה השתוקקות נפלאה לראותו. ופעם אחת הדפיקו בחלוננו בחצות הלילה שכעת יוכל לראות את הבעש"ט הקדוש, וכנגד ביתו היה הר נמוך וראה עליו אש גדול מתלקחת ובתוך האש כדמות אדם, ואמרו לו שזה הוא הבעש"ט הקדוש, ואח"כ נתפוצץ האש על שישים ריבוא ניצוצין ובכל ניצוץ היה דמותו של הבעש"ט הקדוש. זה לרמוז שהבעש"ט היה נכלל מכל שישים ריבוא נשמות ישראל, לכן זקוקין דנורא ובעירין דאשא הגדולה יש להם כוח להלהיב את לבות בני ישראל לאביהם שבשמים.

והכוונה הוא לפני זה חיו באצילות שלמטה אין כלום ורק מי

בכל לבבו ובכל נפשו, ואז וטהר את הנגע וגו' טהור הוא, ר"ל שבכוח זה ממשיך ג"כ הטהרה אל הצרוע הבא אצלו, וממשיך עליו הרחמים עליונים.

דהיינו ברגע שמגיעים לכהן ואז הוא בעצמו עושה תשובה אז עוזר שגם אני יתבונן ויעשה תשובה ולהתחרט על המעשים הלא טובים שעשיתי. וכמו שנאמר ועל כן נקווה לך ד' אלקינו, לכאורה מאיפה אני יודע שאכן כן יהיה, אלא יכירו וידעו כל יושבי תבל אם כולם יתחילו לחיות עם הקב"ה אז אני יודע שגם אתה עושה כן ובוזה אתה משפיע לכולם, אבל אם אני רואה שאף אחד לא חי עם הקב"ה אז אני יודע שגם אתה לא עושה כן, דהיינו אדם יש לו כוח גדול להשפיע על כולם לחיות עם הדרך.

כתוב שיעקב תיקן תפילת ערבית, אברהם תיקן תפילת שחרית יצחק תיקן תפילת מנחה, ומה יש במעריב יותר משחרית ומנחה, אלא מסביר השפ"א ערבית הולך על הזמנים הקשים שאדם עובר בחייו, יעקב אבינו הסכים לרדת למקומות הכי נמוכים ולחיות גם שם עם הקב"ה, וזה נקרא שתִּיקֶן תפילת ערבית שגם שם הקב"ה נמצא, גם שם ידך תנחני, וזה היה הכוח של יעקב אבינו.

כתוב שיעקב אבינו יצא לקראת עשו והוא הגיעו מולו עם ארבע מאות איש עמו. איתא בזה"ק שארבע

צדיק וצדיק אינו מאמין בעצמו ושפל בעיניו מאוד, ורואה בעצמו שלא נגע עדיין בעבודת השי"ת האמיתית, ובפרט על פי מה שמקובל ממרן הבעש"ט זצלה"ה שכל מה שאחד רואה בחבירו, הוא פגם שפגם בעצמו, והוא כמראהו הלטושה שאדם הרואה, רואה את עצמו, וכמעשה שהיה שראה הבעש"ט פעם אחת באחד שחילל שבת וציער עצמו מאוד על זה, כי אמר שבוודאי גם הוא פגם בפגם זה, ופשפש במעשיו עד שמצא שהשתמש את עצמו בתלמיד חכם, והתלמיד חכם הוא בחינת שבת, ונמצא שפגם גם כן בחילול שבת דקה מן הדקה, כמבואר כל זה בסה"ק.

ונמצא כאשר הצרוע בא אל הכהן שיטהר אותו, והראה לו נגעו ופגמו שפגם, אז הכהן בעצמו נעשה שפל בעיניו מאוד, באמרו כי בוודאי גם הוא פגם בכל זה, דאם לא כן מאין בא זה להראותו כל אלה כנ"ל, ובכוח זה שהכהן עצמו שב בתשובה לפני השי"ת ונכנע לפניו ית', על ידי זה ממשיך גם להצרוע הבא אליו טהרה רוחניות, ורואה בשפלותו ומתחרט על גאותו שנתגאה שעי"ז בא לו הנגע, ואז טהור הוא.

וז"ש הפסוק וראה הכהן והנה כסתה הצרעת את כל בשרו, ר"ל שרואה בבשרו של הכהן עצמו כסתה הצרעת, ור"ל שרואה שגם הוא בעצמו אין לו עדיין שום אבר מתוקן כראוי, ומכף רגל ועד ראש אין בו מתום, ונענע מאוד על זה לפני השי"ת, ומתחרט ושב אליו

מאות איש עמו זה ארבע מאות רגשות ואיתם הגיעו עשו מול יעקב אבינו כדי לשבש אותנו ולתפוס אותו לצד היצר הרע. אבל יעקב אבינו היה חי שכל דבר הוא לא מציאות אלא סיבה וככה העלה את כל הארבע מאות רגשות להקב"ה, וזוה נטרל אותם אחד אחד, וכמו שכתוב נשמטו אחד אחד דע"י שיעקב אבינו חי עם הקב"ה ככה סידר אותם.

אדם כדי שייגיע להקב"ה הוא חייב לעבור כאב ומעבר, אבל זה לא מספיק אלא חייבים לחוש ולהרגיש את הכאב ואז לנטרל אותם וככה מגיעים להקב"ה. איתא בספרים שזהו סוד החשמל, שדרשו חז"ל בגמרא עתים חשות ועתים ממללות שהוא מלשון חשמל. שצריך לחשות עד שמל וכורת הקליפות אז ימלל וידבק למתק הדינין בשרשן שהוא סוד התפילה.

איתא בספרים הקדושים שבליל הסדר הקב"ה הוציא אותנו מקטנות ראשון מיד לגדלות שני, אבל מיד אחרי זה לקח זאת מאתנו ואז חוזרים לקטנות ראשון, ואז מתחיל עבודה של ספירת העומר ואז בונים בחזרה את המהלך עד קבלת התורה שאז אדם כבר בגדלות שני. אדם מהלידה עד גיל בר מצוה הוא נמצא בקטנות ראשון, ומהבר מצוה עד גיל עשרים הוא בגדלות ראשון, ומגיל עשרים עד גיל ארבעים הוא בקטנות שני, ומגיל ארבעים ואילך הוא נמצא בגדלות שני. לכאורה למה הקב"ה עשה כן ומה הבעיה להיות מיד בגדלות שני?

אלא כנ"ל אדם שמיד יהיה בגדלות שני אז בעצם הוא לא נתן שום עבודה לזה ואז מיד יקח זאת לעצמו ולא יחיה שם עם הקב"ה, ומשום הכי הקב"ה לקח זאת מאתנו ועכשיו אנחנו צריכים לעבוד להגיע לזה, דהיינו העיקר הוא לחוש את הכאב ואת המעבר וזוה אדם לא יקח לעצמו שום דבר ורק יחזיר מיד כל דבר להקב"ה. היה יהודי שאמר מה יהיה כאן הרי כתוב בן שישים לזקנה והוא מפחד מזה, ענה לו מישהו אחר אבל הרי כתוב בן ארבעים לבינה וכמו שזה לא קרה גם הזקנה לא יקרה כלל.

כ"ק אאמו"ד זצ"ל היה אומר כל שנה בהגדה, שכתוב והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר. לכאורה למה רק מחר ולמה לא עכשיו מיד בליל הסדר. אלא היה מסביר שבליל התקדש החג כולם מקבלים אורות גדולים מאוד, וכמו שאמרנו לפני זה שהקב"ה בליל הזה מכניס אותנו מיד לגדלות שני, וממילא כולם מתנהגים כמו שצריך להיות אומרים את ההגדה ברצינות ושרים זמירות ומתייחסים לילדים כמו שצריך, ואז הילד חושב לעצמו כנראה שמהו השתנה אצל אביו לטובה ושמה זוהי מאוד וממילא לא אומר כלום.

אבל למחרת ליל הסדר רואה הילד שהכל חזר לקדמותו ואבא מתנהג כמו פעם צועק כועס לא רציני לא שר זמירות לא מתייחס כלום, וממילא עכשיו הוא שואל מה קורה כאן מה ההבדל בין אתמול להיום. וממילא והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר

רק מחר הבן ישאל מה היה כאן אתמול. ואז צריכים לענות לו שאתמול היה ליל התקדש החג שזכינו לקבל גדלות שני מיד, אבל עכשיו הקב"ה לקח זאת מאתנו וצריכים לעבוד מחדש עד קבלת התורה.

וזה נגע צרעת, שהוא צער ת"ו, דהיינו שזה ארבע מאות רגשות שהקב"ה שולח לאדם כדי לעזור לו לחזור להקב"ה, ואז עבודת האדם או לחזור מיד להקב"ה, ואם זה לא הולך אז והובא אל הכהן ואז הכהן יעזור לו לחזור להקב"ה ולחיות אחד אתו ית'.

היינו היום בציון הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאלוב זי"ע ועכ"י. כתוב על הציון: היה לומד על הדף והיה ערליכע איד. ונראה להסביר הכוונה, כידוע שהרה"ק הנ"ל קירב כל הזמן את האנשים הפשוטים שהיה בעירו, וזה כנ"ל כי כל אחד יכול להגיע להקב"ה, וזה הכוונה היה לומד על הדף, דף הוא ג"כ קרש, שהוא למד מהכאבים ומהמעברים שלו להגיע להקב"ה, ואחד שחי ככה זה נקרא א ערליכע איד, כי רק על ידי הכאב אפשר להגיע לחיות אחד עם הקב"ה, כי אחד שאין לו כאבים ומעברים בדרך כלל לוקח כל דבר לעצמו ולא יגיע להקב"ה.

כבר דברנו כמה פעמים על ירידה לצורך עלייה. בפשטות הכוונה שהעיקר הוא העלייה שאחרי הירידה.

אבל הפרי הארץ אומר שהעיקר הוא הירידה. כי הקב"ה יש לו מספיק מלאכים למעלה שיכירו את הקב"ה בגדלות המוחין, והעיקר מה שרוצה מאתנו הוא להכיר את הקב"ה דווקא מהמקומות הנמוכים, א"כ העלייה הוא לא העיקר אלא העיקר הוא הירידה ולהכיר שם את הקב"ה, מבטן שאול שועתי אליך, מן המיצר קראתי י-ה, וזה עיקר עבודת ד'.

מסופר שהיה יהודי שירד מנכסיו, ונסע מעירו לקבל מעות כדי לחיות. ערב שבת אחד הגיע לאיזה עיירה והלך לטבול במקווה שהיה שם. וכשעלה מן הבור ראה שמישהו לקח בגדיו בטעות וכרגע נשאר בלי כלום. אמר אז למשמש של המקווה שגם בדיוק היה שם, שיביא לו בגדים אחרים מהבית להלביש. והמשמש הסכים להביא, אבל לפני זה סגר את המקווה כי כבר היה מאוחר מאוד ואמר לו שכבר חוזר עם הבגדים החדשים.

אבל המשמש ברגע שחזר לביתו שכח מהכל ושהוא צריך להביא בגדים. ועשה קידוש ושתה הרבה יין והשתכר קצת והלך לישון. עד באמצע הלילה נזכר ששכח את אותו יהודי במקווה בלי בגדים, מיד לקח עמו בגדים ויצא מביתו להביא לו. ובעמדו ליד המקווה שמע שהיהודי הזה רוקד עם שמחה גדולה. וחשב לעצמו שכנראה יצא מדעתו מהסיפור הזה. וכשנכנס שאל לו לפשר הדבר.

לקיר, ואמר מי שיכול לומר לו את המשנה הראשונה בברכות סימן שהוא יהודי לא יעשו לו שום דבר, והוא כמובן ידע זאת כי גם הוא היה יהודי. וככה כולם אמרו את המשנה וככה ניצלו שם.

לכאורה קשה למה במשנה הראשונה כתוב זמן אבל תלוי במישהו אחר ואתה בעצמך לא יכול לבדוק את זה, לעומת זאת בשחרית שם יש זמן שאדם בעצמו יכול לבדוק אותו, דהיינו משיכיר שזה תלוי בי ואני יכול לבדוק זאת, אבל בערבית שם אני לא יכול לעשות שום דבר.

אלא נראה להסביר ערבית הולך על מצבים שלא הולך לך ואז אומרת לך המשנה שאז אסור לתת התבוננות או לחשוב, בזמן ערבית צריכים לתת אמונה וככה לעבוד את הקב"ה, משא"כ בשחרית שזה אומר מצב שהולך לך אז מותר לאדם לעשות התבוננות ולחשוב, וממילא שם מותר לאדם לבחור בעצמו את המהלך ולכן שם הזמן הוא משיכיר שזה תלוי בך, ולא כמו ערבית שזה תלוי באחרים. דהיינו שחרית יש מצב של התבוננות, בערבית אין מצב של התבוננות וחייבים אמונה.

כתוב בתורה: ויהי הבל רועה צאן וקין היה עובד אדמה. ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה לד'. והבל הביא גם הוא מבכרות צאנו ומחלבהן וישע ד' אל הבל ואל מנחתו. ואל קין

ענה אותו יהודי שרבו לימדו שהחיים הם כמו גלגל פעם נמצאים למעלה ופעם למטה, אבל ברגע שמגיעים הכי למטה חייבים מיד אחרי זה להעלות, על כן אמרתי לעצמי להיות בשבת בלילה במקווה סגור בלי בגדים יותר גרוע מזה לא יכול להיות וממילא חייב להיות שיהיה לי ישועה מיד אחרי זה. דהיינו בכזה מצב אדם יכול להיכנס לייאוש כעס והפקרות, או לאמונה ולהיות בשמחה.

כתוב במשנה הראשונה במסכת ברכות: מאימתי קורין את שמע בערבית, משעה שהכוהנים נכנסים לאכול בתרומתן. ואחרי זה כתוב: מאימתי קורין את שמע בשחרית, משיכיר וכו'. כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה מספר, שבסוף של השואה ברח עם הרבה יהודים ביחד. והיה אומר שכולם קיבלו הרבה אוכל והיות שלא אכלו כבר כמה שנים אכלו הרבה, אבל הגוף כבר התרגל לא לאכול ואז מרוב אוכל מתו הרבה אנשים, והוא היה אומר שהיה חכם וידע את זה ולכן דאג לעצמו קוביות סוכר, ומצץ כל פעם קצת עד שחזר לעצמו וככה ניצל ונשאר בחיים.

והיה מספר שהגיעו קבוצה גדולה לאיזה עיר וחשדו בהם שהם גרמניים, כי חיצוני היה נראים אז בדיוק כמוהם, ותפסו אותם ורצו להרוג אותם, אבל כולם אמרו שאנו יהודים ולא גרמנים, אבל הם לא האמינו להם. עד שהמפקד הגיעו ואמר לכולם להסתובב

וידע שבעצם לפי החשבון שלו הוא לא יודע אפילו מאיפה יש לו כסף לחיות והכל מאתו ית' שמו, א"כ כמו שהקב"ה עזר לו עד עכשיו הוא יעזור לו הלאה, וממילא החליט שאם צריכים להביא קרבן להקב"ה למה לא להביא את הכי טוב שיכול להיות, ואכן הביא מבכורות צאנו ומחלביהן קרבן להקב"ה.

ואז אחרי ששתיהן הביאו קרבן להקב"ה, הקב"ה קיבל רק את של הבל ולא של קין. אז אמר קין מה קורה כאן הלא לפי החשבון שלי הכל מסודר ועשיתי הכי טוב שיכול להיות ולמה הקב"ה לא קיבל את שלי. אומר הקאצקער זי"ע מה הייתה הבעיה של קין שהקב"ה קיבל את של הבל או למה הקב"ה לא קיבל את שלו. דהיינו אז בער בו קנאה מאוד גדולה בהבל אחיו כי הקב"ה קיבל את שלו ולא שלי. אבל אם קין היה שותק אז ולא היה עונה כלום ולא מתרגז היה יכול להגיע עם הקרבן הפשוט שלו למקום הרבה יותר גבוה מהבל עם הקרבן המכובד שלו.

אבל למעשה בער בו הקנאה ולא היה יכול לשאת אותו. אז אמר לו הקב"ה למה נפלו פניך מה הבעיה שלך, אבל קין לא היה פתוח עם הכאב שלו להגיד להקב"ה שיש לו קנאה עכשיו אלא אמר להקב"ה כלום לא קרה הכל בסדר גמור. היה רבי אחד שהיה צועק הרבה על הילדים, וכמה מורים הגיעו אליו בטענות על זה שהוא לא מדבר יפה לילדים שלו. אז הוא מתרגז עליהם וצעק

ואל מנחתו לא שעה ויחר לקין מאוד ויפלו פניו. ויאמר ד' אל קין למה חרה לך ולמה נפלו פניך. ויאמר קין אל הבל אחיו ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו. כי תעבוד את האדמה לא תספ תת כחה לך נע ונד תהיה בארץ. ויאמר לו ד' לכן כל הורג קין שבעתיים יקם וישם ד' לקין אות לבלתי הכות אותו כל מצאו.

לכאורה צריכים אנו להבין מה זה קין ומה זה הבל, ומה ההבדל ביניהם, וגם צריכים להבין את כל הדין ודברים הנ"ל שהיה בין קין להקב"ה, וגם איך כל זה קשור לעבודת השם ית'?

ונראה להסביר את כל הנ"ל, שקין היה אדם שהסתכל על כל דבר בצורה גשמית וחיצונית, קין היה עסוק בלעשות קנינים והיה עסוק בשלימות בכל דבר, משא"כ הבל היה אדם שהסתכל על כל דבר בצורה רוחניות ופנימיות, הבל היה עסוק ברוחניות והיה באצילות ולא היה עסוק בשלימות הדבר כל כך כמו קין. קין החליט להביא קרבן להקב"ה, אבל אצלו כל דבר היה מחושב והיה עושה חשבונות בסוף כל חודש כמה נכנס כמה יצא, וממילא עשה חשבון והחליט שלא יכול להוציא הרבה כסף על קרבן ולכן החליט להביא משהו קטן להקב"ה והביא פשתן ודברים זולים ופשוטים.

משא"כ הבל שהיה חי באצילות והיה חי שכל דבר הוא מאת הקב"ה וידע שהכל הוא הבל הבלים,

בקולי קולות אני צועק. דהיינו לפעמים אדם נמצא בכאב או במעבר וקשה לו מאוד להודות על זה שהוא צועק ולא מתנהג טוב, או שהוא מקנא ולא יכול לשאת אותו. ואז קין החליט לעשות סדר בעניין והלך והרג את הבל אחיו.

אז אמר לו הקב"ה נע ונד תהיה בארץ. בפשטות הכוונה שהקב"ה אמר לו שלא תהיה יותר מכמה ימים על מקום אחד וכל הזמן תעבור לגור במקום אחר. אבל האמת הוא משהו אחר יותר עמוק, נע ונד תהיה בארץ הכוונה במחשבה אתה יכול להיות במקום אחד אבל המחשבות שלך רצים כל הזמן למקומות אחרים, דהיינו אחד שחי בשלימות ולא חי עם הקב"ה הוא לא רגוע וזה כאילו שהוא זו כל הזמן למקום אחר, דהיינו הוא אף פעם לא שמח ומאושר איפה שהוא נמצא ובמה שיש לו.

ואז כתוב שהקב"ה נתן לקין אות. ויש במדרש כמה פירושים או שזה שבת שאז תהיה רגוע במחשבה, או כלב מסר לו לשמרו. שבת הכוונה מצד אחד הוא עם הרבה לבושים כי אוכלים ושותים באותו יום, ומצד שני שבת הוא לא יומא דגופא אלא יומא דנשמתא, שבת הוא זמן שאפשר הרבה יותר קל להגיע להקב"ה ולחיות אחד אתו ית'. א"כ הקב"ה אמר לקין שבשבת זה הזדמנות בשבילך שאז אתה יכול לחיות אחד אתו ית', אפילו שבמשך ששת ימי המעשה אתה לא רגוע במחשבה אבל בשבת יש לך כוח להגיע להקב"ה.

אבל תלוי מה אדם מחפש בשבת אדם יכול להיות עסוק בשבת עם חלה ודגים ועיתונים, או שאפשר לדעת ששבת זה משהו הרבה יותר שבת הוא לא יומא דגופא אלא יומא דנשמתא ואז יש לכל אחד הזדמנות להגיע הרבה יותר קל אליו ית'. הרה"ח רבי זלמן בריאל ע"ה היה אומר כל שבוע להקב"ה, אנחנו מכינים את השבת בשבילך מכינים את הבית הולכים למקווה מכינים את האוכל ואת השתיה והכל מה שצריכים כדי שיהא שבת, אבל ממך אני מבקש שתביא לי את השבת הרוחני שאני יכול לזכות לטעום קצת טועמיה חיים זכי ולהגיע לקדושת השבת.

הבית ישראל אמר בשם החידושי הרי"ם שהיה רגיל לומר א מחותן מיטען שבת, כנעשהו בחול כך מעשהו בשבת, הרי אומרים בשם הרבי מאלכסנדר שמקנא ביהודי פשוט שכאשר מגיע ע"ש לפני הדלקת הנר צועק גיוואלד דער שבת קימט ורץ לטבול במקווה, גם הרי ידוע המאמר מהשפ"א בשם הרבי מקאצק זצ"ל מיט מחלליה מות יומת זענען מיר א מחותן אין ישמחו במלכותך שומרי שבת נישט. ונראה שהתכוין לאלו שכאשר בא השבת מרגישים אמנם התעלותו, אבל היהודי הפשוט שאין לו הדמיונות האלו יתכן שיש לו איזה נגיעה שמגיע בש"ק.

במדרש כתוב או שבת לאות או כלב לשמרו. ונראה לומר

שזה הולך ביחד, כי אדם שרוצה לזכות לקדושת שבת חייב להעלות על המודעות שלו את הכלב שיש לו בתוך עצמו שזה הסכנה שלו, ולדעת שבלי עזר אלוקי ממעל הוא לא יעשה שום דבר, אדם חייב להעלות על המודעות ולדעת עד כמה רחמים הוא צריך על כל צעד ושעל. דהיינו מצד אחד האות הוא שב שאז זה זמן להגיע להקב"ה, אבל זה בתנאי שחי פתוח עם הכלב שלו שבשנייה אחד הוא יכול לעזוב את הכל וחייב רחמים להגיע ולחיות בשבת עם הקב"ה.

ונראה לומר עוד יותר שקין והבל הם לא שתי סוגי אנשים אלא זה אותו אדם, כי כל אחד פעם הוא קין ופעם הוא הבל שעה הוא קין שעה הוא הבל, דהיינו לפעמים הוא עסוק בקנינים ולפעמים הוא עסוק באצילות וברוחניות, אבל הקב"ה לא רוצה אדם שנמצא כל הזמן רק בהבל כי זה יש לו מספיק מלאכים למעלה שעושים רצונו יתברך שמו, וגם לא צריך אדם שחי בגשמיות כי אז לא יגיע אף פעם להקב"ה ויהיה עסוק רק בשלימות, אלא הקב"ה בכוונה שם אותנו בכזה מצב שלפעמים אנחנו קין ולפעמים אנחנו הבל.

ועבודה שלנו בזמן שאנחנו במצב של הבל שזה רוחניות והבל הבלים לזכור שיש לפעמים זמנים של קין, וכשאנחנו בזמנים של קין שזה גשמיות וקנינים ושלימות צריכים לזכור שיש זמנים של הבל ג"כ. דהיינו עיקר

עבודת האדם הוא לשלב ביניהם להיות קין ולחיות הבל להיות הבל ולחיות קין. אנשים שנמצאים בהבל חושבים שנמצאים באצילות ולא חיים את העולם הזה, ואנשים שנמצאים בקין נכנסים לייאוש כעס והפקרות מכל דבר ואז צריכים לזכור את מצב הבל, דהיינו תמיד צריכים לשלב ביניהם ולאזן את המצב.

יש משיח בן יוסף ומשיח בן דוד. יוסף היה משלו נתנו לו, אצלו כל דבר היה מסודר ומגיע לו, יוסף הוא כמו קין שיש לו קנינים וחי בכל דבר סדר בדיוק כמה שלמד וכמה שעשה וככה מגיע לו, יוסף היה חי בשלימות בכל דבר. אבל דוד המלך היה ביטול שום דבר לא מסודר ולא מסתדר לו כלל, אבל עם כל זה היה חי בכל דבר אחד אתו יתברך שמו, דוד היה בחינת הבל הבלים והיה חי בכל דבר עד כמה רחמים הוא צריך על כל דבר. דהיינו יוסף הוא סמל השלימות ודוד המלך הוא סמל הביטול. השם דוד הוא פעמים דלות ואות וא"ו. דהיינו בכל דבר הכניס את וא"ו החיבור שחיבור כל דבר להקב"ה.

כתוב שנבוכדנאצר חיבר ספר תהילים בדיוק כמו של דוד המלך ועוד יותר יפה ומכובד על הקב"ה. אבל פתאום הגיע מלאך וסטרו על פיו, ואז החליט לעזוב את הכל ולא המשיך הלאה. וזה כנ"ל כי אדם שהולך עם סדר ושלימות אז ברגע שמגיע למצב שזה לא הולך לו אז עוזב את הכל ולא ממשיך הלאה, אבל דוד חיבר את ספר תהילים

אויב מהר מאוד וקשה לזהות אותו כי זה קטן מאוד וככה מגיעים למטרה ומחסלים וחוזרים לבסיס.

אבל יש בזה שתי בעיות, אחד שהמטוס עשויה ממתכת שהוא כבד מאוד וקשה לשום עליו הרבה פצצות וטילים, כי אז הוא נוסע לאט יותר וגם הוא לא יכול להיות למעלה מדי הרבה שעות מקסימום כמה שעות וחייב לחזור, כי גם הדלק שוקל ומכביד עליו עוד יותר, א"כ מטוס ממתכת הוא כבד וקשה להפעילו. דבר שני היות שהוא ממתכת מיד כשנכנס לשטח אויב הראדר מזהה אותו ומיד מפיל אותו, וצריכים להיות מאוד זהיר להיכנס בכזה צורה שאף אחד לא יתפוס אותו ומהר מאוד לעשות מה שצריכים לעשות.

אז הלך ישראל והמציאו לעשות מטוס מפלסטיק ולא ממתכת, וברור שחייבים לעשותו מכזה פלסטיק שיהיה באותו דרגת חוזק כמו מתכת, ואז בעצם הרווחנו שתי דברים, דבר ראשון היות שהוא עשויה מפלסטיק אז הוא קל מאוד ואז אפשר לשום עליו הרבה מאוד פצצות, וגם היות שהוא קל מאוד יתכן שיהיה באוויר ארבעים ושמונה שעות שזה הרבה זמן, וגם ברגע שהוא מפלסטיק האויב לא יכול לזהות אותו בכלל וככה מאוד קל לחדור לשטח של השני ולחסל את מי שצריכים לחסל ולחזור לבסיס כאילו שלא קרה שום דבר.

דווקא מהמקומות הכי נמוכים שהיה בו, ולא נשבר שם כלל אלא ידע וחי שגם שם הקב"ה נמצא. אבל אדם צריך לדעת שדווקא מהצמצום מגיע הפרסום וככה מחברים ספר תהילים.

אדם יש לו בתוכו גם משיח בן יוסף וגם משיח בן דוד, יש לו מהלך של שלימות וקנינים, ויש לו מהלך של רוחניות פנימיות ואצילות. אבל ההבל שיש באדם לא נותנת מנוחה לקין שיש לך ולא נותנת מנוחה להקנינים והדברים הטכניים שאדם רוצה לעשות, ואז אדם הולך כל הזמן והורג את הבל שיש לו. וברגע שאדם לא רגוע מעצמו במקום לחיות שם עם הקב"ה ולדעת שזה לא מציאות אלא סיבה הולך והורג את ההבל שבו. אבל עיקר עבודת האדם הוא לחיות עם שתיהן ביחד גם עם משיח בן יוסף וגם עם משיח בן דוד. בשבת יש לאדם כוח יותר ומוח יותר לשלב ולחיות עם שתיהן יחד.

הייתי אצל יהודי השבוע שעובד בתעשיית אווירית ישראלית. והוא הסביר לי בדיוק איך עובד המזל"ט (מטוס זעיר ללא טייס) ומה ישראל הוסיפו בעניין. וככה הוא הסביר לי: לכל מדינה יש לידו מדינת אויב ששם רוצים לחסל מטרות של טרור או דברים אחרים ומאוד קשה להיכנס לשטח אויב כי מיד יפילו אותך, ואז באמת המציאו את המזל"ט שדרכו אפשר לחדור לשטח

וחי שמצד עצמו אין לו כלום אדם כזה הוא יכול לחסל את היצר הרע.

וגם יש הבדל בין בשעת מעשה ושלא בשעת מעשה, בשעת מעשה מאוד קשה להילחם ביצר הרע, כי אז הכל בוער מאוד ואין מציאות של התבוננות באותם רגעים, בשעת מעשה אדם צריך לסגור את המוח ולומר לך דומיה תהילה אז אין מציאות של לחשוב ולתת התבוננות, אבל שלא בשעת מעשה אז זה הזמן לחשוב ולתת התבוננות ולחשוב דרכים איך לחסל אותו, וברגע שאדם מתכנן את עצמו לפני זה אז הוא כבר לא צריך לעשות שום דבר והכל יסתדר ממילא אחרי זה. ועיקר עבודת האדם הוא שלא בשעת מעשה.

כאשר שמענו כן עוד נחזה. איתא בתפארת שלמה: דהנה אדם הראשון קודם החטא היה במדריגת משה רבינו ויותר שפנים אל פנים דבר ד' אתו והיה רואה את הנשמע כמו במתן תורה. ואחר החטא נפל ממדריגה זאת. והנה ידוע שבעת תיקון העולם בביאת משיחנו במהרה יחזור הכל כבראשונה כמו שהיה אדם הראשון קודם החטא.

ולזה אנו אומרים כאשר שמענו כן עוד נחזה. ומצינו בלשון הגמ' הוא ת"ש, ובלשון הזוהר תא הזי. שמבואר בהאר"י ז"ל שלעתיד יהיה נדרש כל התורה כולה עפ"י פירוש הזוהר. ולעתיד

עכשיו איך זה עובד בפועל, אלא המזל"ט נכנס לשטח אויב ואז הוא מזהה כמה רכבים חשודים שנמצאים עם הרבה מאוד אופנועים מסביבו שזה אמור שמישהו חשוד נוסע כאן, ואז המזל"ט מסמן אותו עם כזה עגול אדם לומר שזה משהו חשוד ואת זה אנו מחפשים, עכשיו ברגע שהם מסומנים המזל"ט מיד חוזר למקום שלו ויותר הוא חודר לשם. עכשיו בודקים זאת מול המודיעין ומבררים האם זה מה שאנחנו מחפשים, וברגע שמקבלים אישור מהם שבדיוק את זה רוצים וצריכים לחסל, מיד שולחים טיל ומגיע מדיוק למקום שהמזל"ט סימן לעצמו לפני זה ופוגע מדיוק באותם רכבים. כלומר ברגע שהמזל"ט כבר סימן לעצמו לפני זה מטרה אבל כרגע הוא כבר לא שם עכשיו כששולחים הטיל לשם מיד הוא מזהה את זה ומחסל אותם. עד כאן ההסבר של אותו יהודי בעניין המזל"ט.

ונראה להסביר זאת בעבודת השם, לכל אחד יש אויב שצריכים לחסל אותו שזה היצר הרע שמפריע לנו להתקדם בעבודת השם, וצריכים לצאת ולחסל אותו, אבל אנחנו כבדים מאוד מסתובבים מיואשים כועסים וככה אי אפשר להצליח לחסל את היצר הרע, ועיקר איך לחסל אותו הוא להפוך לפלסטיק שזה הרבה יותר קל וככה אנו יכולים לחסל את היצר הרע, מתכת הכוונה ישות בפני עצמו אדם שמחזיק מעצמו לא יכול לחסל שום דבר, פלסטיק הכוונה אדם שחי עם הקב"ה

וזה קשה, אבל אחרי זה אתהלך זה כבר הולך לבד, מתחילים לעלות על הדרך ואחרי זה נהיה לך קל יותר.

כתוב אוהבי ד' שנאו רע, לכאורה צריכים אנו לשנוא את הרע, אבל לפי הדרך דווקא ע"י הרע חוזרים להקב"ה ומה הכוונה שנאו רע? אלא לא צריכים לשנוא את האדם אלא הקליפה שמחיה אותו, א"כ אוהבי ד' שנאו רע אינו הכוונה לשנוא את האדם כי הפוך דווקא ע"י אותו האדם אפשר להגיע להקב"ה, אלא צריכים לשנוא את הקליפה שמחיה אותו. וזה תכלית שנאה שנאתים לשנוא את הקליפה ולא את האדם בעצמו.

יהיו כל העם רואים את הקולות ולזה בלשון הזוהר כשדרש קבלה אמר תא חזי.

כתוב למה קודר אלך בלחץ אויב, ואחרי זה כתוב למה קודר אתהלך בלחץ אויב, וצריכים אנו להבין מהו ההבדל ביניהם? אלא נראה לומר שהכוונה הוא שאדם צריך לדעת שהאויב הוא הזדמנות בשבילו להגיע להקב"ה, אדם חושב להילחם באויב ולסלק אותו, ולפי הדרך זה הזדמנות להגיע להקב"ה. בהתחלה כשהולכים בדרך זה מצב של אלך זה לא הולך כ"כ